

Arrest

nr. 136 843 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in zijn hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 16 september 2014, en van de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging van 16 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 september 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, en de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging af te geven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(…) In toepassing van de Omzendbrief van 30/04/2004 betreffende de samenwerking tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de gemeentebesturen m.b.t. het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (punt IV.) verzoek ik u betrokkene voogd, Dhr. H. F. die te (...) verblijft, e-mail: (...). tel: (...) bij uw diensten te willen uitnodigen kennis te nemen van deze beslissing. U mag een kopie van de kennisname aan de voogd overhandigen.

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A., Y. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 7.8.2014 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan Dhr. H. F. te willen overhandigen. (...)”

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer F.d H., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde A., Y., geboren te Panjshir op 31.12.1996, van nationaliteit Afghanistan, verblijvende te (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoeker geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de verzoeker lijdt niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

4.1.2.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan de verzoeker lijdt, niet ernstig zou zijn.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is uitermate stereotiep.

De verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur is onvoldoende, te meer de vaststellingen van de arts-adviseur niet stroken met de vaststellingen gedaan in de medisch verslagen die aan de medische regularisatieaanvraag werd gevoegd, waarin de nood aan adequate opvolging en behandeling wordt benadrukt (cf. infra).

Uw Raad oordeelde in het recente verleden:

“Le Conseil ne peut que constater que cette conclusion n'est pas adéquate au vu des éléments produits par le requérant, qui ne doivent pas être négligés au vu de la gravité alléguée de ceux-ci, laquelle est étayée par les certificats médicaux qu'il a produits et qui relèvent un risque d'impossibilité de marche. Le Conseil estime qu'il est malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérant 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypée. Le caractère laconique de ladite motivation ne permet pas au requérant de saisir pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour a été déclarée non fondée.”

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

4.1.3.

De arts-adviseur heeft in haar advies dd. 07/08/2014 het volgende gesteld:

“ ...

Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene last heeft van een PTSD. Toename depressieve klachten na afbouw cannabisgebruik.

Geen enkel element in dit dossier wijst in de richting van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt zowel uit de symptomen als uit de ingestelde behandeling. ER is geen concreet element dat wijst op reëel suicidegevaar.

Het feit dat de betrokkene kortstondig gehospitaliseerd werd is geen indicator dat het om een ernstig probleem gaat. Ook in het hospitalisatieverslag komen geen elementen naar voor die wijzen op een ernstige psychiatrische aandoening.

Verder psychiatrische follow-up en behandeling met medicatie is gezien afwezigheid van een ernstige pathologie niet obligaats. In eerste instantie dient het gebruik van cannabis absoluut gestopt te worden gezien dit erg negatieve gevolgen kan hebben op de geestelijke toestand. Uiteraard is dit 100% de verantwoordelijkheid van de betrokkene zelf.

...”

(Zie stuk 3)

- 4.1.3.1.

Er dient vastgesteld te worden dat de beoordeling van de arts-adviseur indruist tegen hetgeen in de medische getuigschriften en de psychologische verslagen werd vermeld.

a)

Kinder- en jeugdpsychiater W. M. stelt dat de verzoeker medicamenteus behandeld moet worden, meer bepaald met antidepressivum (stuk 4).

De kinder- en jeugdpsychiater W. M. stelt dat er een langdurige behandeling noodzakelijk zal zijn, hetgeen op een zekere ernst van de aandoening duidt.

De kinder- en jeugdpsychiater W. M. is duidelijk omtrent de complicaties bij stopzetting van de behandeling :

- ernstig suïciderisico;
- drugsverslaving
- persoonlijkheidsproblematiek
- maatschappelijke teloorgang.'

De kinder- en jeugdpsychiater is negatief omtrent de evolutie en de prognose van de aandoeningen :

- evolutie naar persoonlijkheidsstoornis
- ernstige depressieve stoornis
- verergering posttraumatische stress symptomen'

Gelet op de duidelijke bewoordingen in het medisch verslag van een gespecialiseerde geneesheer, kinder- en jeugdpsychiater W. M. is de vaststelling van de arts-adviseur dat follow-up en behandeling niet obligaats zou zijn erg opmerkelijk.

De conclusie van de arts-adviseur concludeert is tegenstrijdig aan hetgeen de behandelende kinder- en jeugdpsychiater heeft geconcludeerd.

b)

De verzoeker wordt ook ondersteund en begeleid door een klinisch psycholoog/psychotherapeut (stuk 5).

Zij heeft het volgende genoteerd omtrent noodzaak aan opvolging en behandeling van de verzoeker :

"Met dit schrijven bevestig ik U dat Y. A. sinds begin december 2012 in langdurige psychotherapie is wegens ernstige en gecompliceerde post traumatische stress klachten met een depressief beeld, slaapmoeilijkheden omwille van nachtmerries en suïcidale gedachten op de voorgrond.

De frequentie van de consultaties is afhankelijk van zijn nood: sommige maanden komt hij vijf tot zes keer en andere maanden minimaal één keer. Daarnaast wordt hij ook telefonisch ondersteund met korte opvolgingsgesprekken.

In oktober 2013 werd hij een week opgenomen op de jeugdpsychiatrische afdeling van AZ Nikolaas. Sindsdien wordt hij psychiatrisch opgevolgd door dr. jeugdpsychiater Walter Mengde. In navolging van het advies krijgt hij zijn medicatie in wekelijkse dossissen tijdens de consultaties gezien de suïcidale dreiging.

Y. heeft psychotherapie nodig zodat zijn emotioneel welzijn opgevolgd en ondersteund kan worden en zodat indien nodig een medische interventie kan gebeuren indien het risico op suïcide zou toenemen."

Mevrouw Annelies H. benadrukt dat opvolging noodzakelijk is.

Zij wijst ook op het ernstige suïciderisico.

Voor wat betreft de suïcidedreiging werd bovendien een gepaste voorzorgsmaatregel genomen: de verzoeker krijgt zijn medicatie in wekelijkse dossissen.

De arts-adviseur stelt echter, in strijd met de vastgestelde suïcidale dreiging, dat er geen concreet element zou zijn dat wijst op reëel suïcidegevaar.

Zowel de kinder- en jeugdpsychiater W. M. als klinisch psycholoog/psychotherapeut mevrouw A. Huybrechts vestigen echter de aandacht op het reële suïciderisico op en wijzen op voorzorgsmaatregelen.

- Hoe de arts-adviseur tot een tegenstrijdige conclusie kan komen is niet duidelijk.

- Evenmin motiveert de arts-adviseur hieromtrent uitvoerig teneinde haar tegenstrijdige conclusie te verantwoorden.

- 4.1.3.2.

Er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur in kwestie, dokter Charlotte P., een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in psychiatrische en psychologische aandoeningen zoals deze van de verzoeker (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-een-arts/>), terwijl er mag verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een arts-adviseur die een gedegen specialisatie heeft aanduidt teneinde omtrent de medische problematiek van de verzoeker uitspraak te doen.

Op geen enkele wijze kan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen van de behandelende gespecialiseerde geneesheer tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie is kunnen komen dat de aandoening van de verzoeker niet zou kunnen weerhouden worden.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

4.1.4.

De actuele gezondheidstoestand van de verzoeker behoeft tot op heden opvolging.

De aandoening van de verzoeker is immers tevens in die mate ernstig dat de consequenties bij stopzetting nefast en onomkeerbaar zijn (suicide!!).

Of behandeling mogelijk is in het land van herkomst van de verzoeker is aldus een vraag die beantwoord dient te worden, alvorens kan geconcludeerd worden dat de verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet stelt :

'De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

Voor wat betreft de beoordeling van de ernst van een aandoening, het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, dient immers niet alleen de aandoening op zich beoordeeld worden, maar tevens of er een adequate behandeling/opvolging in het land van herkomst mogelijk is.

Een aandoening kan mogelijks niet als levensbedreigend beschouwd worden (voor zover geoordeeld wordt dat een levensbedreigend karakter noodzakelijk zou zijn), tot zover een adequate behandeling kan genoten worden.

De beoordeling van de ernst van de aandoening en het levensbedreigende en kritieke karakter impliceert bijgevolg een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst.

Aan de aanvraag werden objectieve informatiebronnen toegevoegd, waaruit blijkt dat de mentale gezondheidszorg in Afghanistan ondermaats is.

De Dienst Vreemdelingenzaken negeert deze informatie. De Dienst Vreemdelingenzaken doet niet de minste moeite teneinde deze informatie te weerleggen, hoewel in het kader van aan medische regularisatieaanvraag het oordeel omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst bijzonder belangrijk is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de zorgvuldigheidsverplichting en de formele motiveringsplicht geschonden.

4.1.5.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoeker lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoeker, ingediend op 02/07/2014, ongegrond te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.

4.1.6.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen waarbij gewezen wordt op het medisch advies van 7 augustus 2014 van de arts-adviseur dat eveneens aan verzoekende partij werd overhandigd en dat integraal deel uitmaakt

van de bestreden beslissing. In dit medisch advies wordt gesteld dat blijkt dat betrokkene last heeft van een PTSD. Er is sprake van een toename van depressieve klachten na afbouw van cannabisgebruik. De arts-adviseur oordeelt evenwel dat niks in het dossier wijst op een ernstige psychiatrische stoornis, hetgeen blijkt uit zowel de symptomen als de ingestelde behandeling. Geen enkel concreet element wijst op een reëel suicidegevaar. De kortstondige hospitalisatie is geen indicator dat het om een ernstig probleem gaat. Ook in het hospitalisatieverslag zitten geen elementen die wijzen op een ernstige psychiatrische aandoening. De arts-adviseur concludeert dat verdere psychiatrische opvolging en behandeling met medicatie niet obligaats is gezien de afwezigheid van een ernstige pathologie. Hij stelt dat in eerste instantie het gebruik van cannabis absoluut dient gestopt te worden gezien dit negatieve gevolgen kan hebben op de geestelijke toestand maar dat dit de verantwoordelijkheid is van verzoekende partij zelf.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij absoluut niet gevolgd worden waar zij stelt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom de medische aandoening van verzoekende partij niet ernstig zou zijn. Evenmin kan aangenomen worden dat de motivering stereotiep is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet ligt voor.

2.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen in voorliggende zaak onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...).”

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.1.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur onvoldoende zou zijn. De bestreden beslissing verwijst expliciet naar het *“verslag arts-attaché dd. 7.8.2014 in gesloten omslag”*. Het advies van de ambtenaar-geneesheer maakt integraal onderdeel uit van de bestreden beslissing, en bevindt zich in het administratief dossier.

De ambtenaar-geneesheer stelt in het advies van 7 augustus 2014 als volgt:

“(…) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.07.2014.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

- *Consultatieverslag de dato 28/10/2013 van dr. R. Depressieve stemming, suïcidale gedachten, cannabisgebruik.*
- *Hospitalisatieverslag de dato 10/01/2014 van dr. W.M. Posttraumatische stress-stoornis, cannabisgebruik.*
- *Medisch getuigschrift 26/05/2014 van dr. W.M. Posttraumatische stress-stoornis.*

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene last heeft van een PTSD. Toename depressieve klachten na afbouw cannabisgebruik.

Geen enkel element in dit dossier wijst in de richting van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt zowel uit de symptomen als uit de ingestelde behandeling. Er is geen concreet element dat wijst op reëel suïcidegevaar.

Het feit dat de betrokkene kortstondig gehospitaliseerd werd is geen indicator dat het om een ernstig probleem gaat. Ook in het hospitalisatieverslag komen geen elementen naar voor die wijzen op een ernstige psychiatrische aandoening.

Verdere psychiatrische follow-up en behandeling met medicatie is gezien afwezigheid van een ernstige pathologie niet obligaats. In eerste instantie dient het gebruik van cannabis absoluut gestopt te worden gezien dit erg negatieve gevolgen kan hebben op de geestelijke toestand. Uiteraard is dit 100% de verantwoordelijkheid van de betrokkene zelf.

Conclusies:

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. (...)

2.1.6. De verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde medische verslagen en meent dat het advies van de arts-adviseur hiertegen volledig indruist. Zij is het geenszins eens met de conclusie van de arts-adviseur.

2.1.7. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze alle door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken in ogenschouw heeft genomen en op basis hiervan tot het besluit is gekomen dat het niet gaat om een ernstige psychiatrische stoornis, wat hij afleidt zowel uit de symptomen als uit de ingestelde behandeling. Zoals verzoekende partij terecht aangeeft wordt in de door haar voorgelegde stukken aangegeven dat er een ernstig suïciderisico is bij stopzetting van de behandeling, doch de arts-adviseur heeft dienaangaande geoordeeld dat geen enkel concreet element hierop wijst. Inderdaad blijkt uit geen

enkel van de voorgelegde stukken enig concreet gegeven dat wijst op een suiciderisico. Voorts wat betreft het feit dat de behandelende artsen wijzen op de noodzaak van een langdurige behandeling, heeft de arts-adviseur geoordeeld dat – aangezien het niet gaat om een ernstige pathologie – verdere behandeling niet obligaats is. Hij wijst er wel op dat verzoekende partij dient te stoppen met cannabisgebruik, maar dit is uiteraard volledig de verantwoordelijkheid van verzoekende partij zelf. Uit de voorgelegde stukken blijkt inderdaad dat verzoekende partij geen psychotische of dissociatieve symptomen vertoont maar dat zij dagelijks en meermaals cannabis gerookt heeft. Haar precare verblijfssituatie zou mede oorzaak zijn van haar depressieve gedachten. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk waarom hij de mening is toegedaan dat de aandoening van verzoekende partij niet ernstig is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit samenlezing van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken kan niet blijken dat de arts-adviseur bepaalde gegevens veronachtzaamd heeft of niet gemotiveerd heeft waarom hij van mening is dat het niet gaat om een ernstige pathologie die behandeling vereist. Verzoekende partij maakt aan de hand van haar betoog niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer met bepaalde concrete vaststellingen in de door haar voorgelegde medische stukken ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden of dat hij deze zonder (afdoende) motivering niet heeft weerhouden. Het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer verder eventueel strijdig zou zijn met de door verzoekende partij neergelegde medische attesten en dat verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, laat de Raad nog niet toe te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten. De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en dat het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

2.1.8. Er zijn voorts geen wettelijke bepalingen die voorschrijven dat de ambtenaar-geneesheer dezelfde specialisatie dient te hebben als de artsen die de voorgelegde medische attesten hebben ondertekend.

2.1.9. De verzoekende partij betoogt verder dat de vraag of behandeling in het land van herkomst mogelijk is, een vraag is die beantwoord dient te worden alvorens kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts oordeelt dat er redenen zijn om te besluiten dat het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling geen aanleiding zal geven tot een levensbedreigende situatie of een onmenselijke of vernederende behandeling, dan dient hij uiteraard geen standpunt in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in dat land. *In casu* oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat een terugkeer naar het land van herkomst zelfs onbehandeld geen risico is noch voor het leven of de fysieke integriteit noch op een onmenselijke of vernederende behandeling. Aldus drong een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zich niet op. Verzoekende partij betoogt weliswaar dat een aandoening levensbedreigend kan worden wanneer de adequate behandeling niet kan worden verdergezet, doch de vaststelling dringt zich op dat de ambtenaar-geneesheer dit is nagegaan. Hij stelde evenwel vast dat verzoekers aandoening zelfs onbehandeld geen risico voor het leven inhoudt.

2.1.10. Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt te onderzoeken of verzoekende partij in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van dit artikel. *In casu* kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.1.11. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.1.12. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verder verwijt zij de verwerende partij de miskenning van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/Oostenrijk nr. 2283/12 van 6 juni 2013.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd.

Tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 16/09/2014 wordt door middel van huidig verzoekschrift een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

- 4.2.2.1.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays.”

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

“De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.”

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

- 4.2.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 38 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van uitwijzingsbeslissing rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De verzoeker roept een schending in van artikel 3 E.V.R.M. bij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker is een minderjarige, die uiterst kwetsbaar is omwille van zijn medische aandoening.

Deze loutere vaststelling verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken om rekening te houden met de rechten van het kind, zoals gestipuleerd in het Kinderrechtenverdrag.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen.

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. of de rechten van het kind dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

- 4.2.2.3.

In Afghanistan zal de verzoeker geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Afghanistan is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk (cf. supra).

Indien de verzoeker het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de verzoeker het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

- 4.2.2.4.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De uitwijzingsbeslissing is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoeker kan invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen en de humanitaire elementen eigen aan zijn dossier.

De tweede bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maken een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.2.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoeker werd een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

Tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd hoger beroep aangetekend.

Tegen een uitwijzingsbeslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel tot terugbrenging kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoeker in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief.

The scope of the Contracting States’ obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant’s complaint; however, the remedy required by Article 13 must be “effective” in practice as well as in law (see Kudła v. Poland [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000 - XI; M.S.S. v. Belgium and Greece [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and I.M. v. France, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the “effectiveness” of a “remedy” within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the “authority” referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007 - V § 53; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 289; and I.M. v. France, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see Çakıcı v. Turkey [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999 - IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000 - VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see Doran v. Ireland, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003 - X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see Shamayev and Others v. Georgia and Russia, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005 - III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see Jabari, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see Batı and Others v. Turkey, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004 - IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see Čonka v. Belgium, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002 - I; Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, § 66; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, §§ 290-293; and I.M. v. France, cited above, §§ 132-134).”

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

“85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum

application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention.”

Dat de verzoeker een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten.

Dat aan de verzoeker geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel tot terugbrenging werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoeker een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de uitwijzingsbeslissing, tegen een gedwongen repatriëring naar Afghanistan.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.2.5.

De tweede bestreden beslissing, de uitwijzingsbeslissing, dient eveneens vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht.”

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt verworpen. Verzoekende partij heeft aldus geen belang meer bij haar kritiek dat haar geen bevel mocht afgeleverd worden zolang dit beroep niet was behandeld en haar betoog inzake de niet schorsende werking van dergelijk beroep, daargelaten de vraag naar de gegrondheid van haar kritiek. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden bevel onvoldoende gemotiveerd is nu duidelijk blijkt dat zij zich inderdaad in toepassing van artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet illegaal op het grondgebied ophoudt. Daar haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet inhoudelijk beoordeeld en verworpen werd door de verwerende partij voorafgaand aan het afleveren van het bestreden bevel, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij nogmaals omtrent de medische toestand van verzoekende partij zou moeten gemotiveerd hebben in het bestreden bevel.

2.2.3. Daarnaast dringt de vaststelling zich in ieder geval ook op dat verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat verweerder ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen aanpak geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Zo kan enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoekende partij blijft in gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen met concrete argumenten aannemelijk te maken.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

2.2.5. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen of beginselen aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER